

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 114.468 van 15 januari 2003
in de zaak A. 97.241/VII-27.737**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 7 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en gezien de memorie van wederantwoord en toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 19 augustus 1999 en verklaarde zich op 20 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 14 juni 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 oktober 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 28 september 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, een Armeens staatsburger van Armeense origine, zou problemen hebben gekend als hoofd van een protestbeweging van taxichauffeurs. Vanaf 1996 zou een groep afpersers geld van de taxichauffeurs zijn beginnen eisen. Als gevolg hiervan zouden de taxichauffeurs betogingen zijn beginnen organiseren. De eerste van deze meetings zou plaats hebben gevonden in september 1996 waarbij betrokkene en zo'n vijfhonderd collega's zich verzameld zouden hebben voor het provinciegebouw in Gumri. Betrokkene zou met de regionale leiders besprekingen hebben gevoerd. De leiders zouden gezegd hebben dat ze de problemen zouden bekijken waarop betrokkene zou gealludeerd hebben dat ze omgekocht waren. Niets concreets zou op de vergadering zijn beslist. De manifestatie zou op het regionale nieuws uitgezonden zijn geweest en betrokkene zou bijgevolg in beeld zijn geweest. Na de vergadering zouden de taxichauffeurs de blokkades hebben opgeheven en hebben verdergewerkt. De dag zelf na de betoging zou betrokkene drie klanten hebben opgepikt. Eén ervan zou politiemann zijn geweest. Ze zouden betrokkene hebben gezegd naar het politiebureau te rijden. Op het politiebureau zouden ze eerst kalm met betrokkene hebben gepraat over de actie, vervolgens zouden ze hem hebben uitgescholden en bedreigd. Om middernacht zou hij zijn vrijgelaten. Thuisgekomen zou hij zijn vrouw niets hebben verteld maar ze zou wel de tv-beelden hebben gezien. Na de betoging zouden de afpersingspogingen onverminderd zijn doorgegaan. Daarom zouden de taxichauffeurs in de drie opeenvolgende jaren een zestal keren opnieuw hebben betoogd. Na een van die betogingen in juli 1997 zou betrokkene gearresteerd zijn

geweest. Hij zou in een cel zijn geplaatst en zou hard geslagen zijn geweest. Die nacht zou in de cel naast de zijne een jongeman zijn overleden aan de hem toegebrachte slagen waardoor de politie zijn dood als zelfmoord zou hebben geënceneerd. Door de ophef van deze zaak zou betrokkene uit de cel hebben kunnen vluchten. Hij zou voor verzorging naar zijn kameraden zijn gegaan. Op aanraden van zijn vrienden zou hij een tijdje verborgen geleefd hebben en zou hij altijd in aanwezigheid van vrienden-taxichauffeurs zijn gebleven. Hij zou eveneens besloten hebben de zaak aanhangig te maken bij het Ministerie van Verkeerswezen en bij de Eerste Minister en de President. Al deze instanties zouden betrokkene niet hebben kunnen helpen. De afpersing zou hebben voortgeduurd. In de herfst van 1998 zouden de taxichauffeurs uit protest vernielingen hebben aangebracht aan het provinciehuis van Gumri waardoor vele taxichauffeurs werden opgepakt waaronder betrokkene. In 1998 zou betrokkene een vijftal keren gearresteerd zijn geweest waarbij hij telkens enkele uren werd vastgehouden. In 1999 zouden belastinginspecteurs op basis van een decreet 15.000 Dram bij verschillende taxichauffeurs hebben opgeëist. Aangezien zulk decreet na navraag bij de belastingen niet zou hebben bestaan, zouden betrokkene en zijn vrienden op zoek zijn gegaan naar de "valse" belastinginspecteurs. De volgende dag zouden ze twee valse inspecteurs hebben gevonden die net bezig waren een taxichauffeur te verbaliseren. Betrokkene en zijn vrienden zouden hen hebben verjaagd en het procesverbaal hebben verscheurd. Een van deze valse inspecteurs zou een politieagent zijn geweest. In juni 1999 zou betrokkene opnieuw zijn gearresteerd waarbij hij vierentwintig uur werd vastgehouden. Een welwillende agent zou hem hebben vrijgelaten met de vraag op te houden met zijn acties. Hierna zouden betrokkene en zijn collega's eindelijk zwart op wit hebben willen weten of er effectief een belasting bestond die de afpersing rechtvaardigde. Ze zouden op 2 augustus 1999 opnieuw naar het provinciehuis zijn gegaan met de boodschap dat ze akkoord waren 3000 Dram te betalen op officiële wijze. De overheden zouden dit niet hebben aanvaard waardoor ruzie ontstond. Die dag evenals de volgende dag zou betrokkene opnieuw gearresteerd zijn geweest. Op 7 augustus 1999 zouden drie mannen in burger 's avonds bij betrokkene zijn langsgekomen. Betrokkenes vrouw die opendeed zou zijn weggeduwd. Ze zouden betrokkene hebben beledigd en het bevel gegeven hebben hen te volgen. Daardoor zou betrokkene zenuwachtig zijn geworden en een voorwerp naar hen hebben geworpen. Daardoor zouden de agenten hem hebben vastgegrepen en meegenomen. Op het politiebureau zou betrokkene geslagen en beledigd zijn geweest en in hechtenis zijn geplaatst. Ondertussen zouden betrokkenes collega's begrepen hebben dat hij gearresteerd was en zouden ze betrokkene op 10 augustus 1999 met de hulp van de welwillende agent uit de cel hebben gesmokkeld. Hierna zou hij bij zijn vriend Lemik zijn gebracht die alles zou geregeld hebben voor zijn vlucht. Hij zou met zijn vrouw naar de bus zijn gebracht die hen naar België voerde. Hij zou Armenië hebben verlaten op 10 augustus 1999 om op 18 augustus 1999 in België aan te komen waar hij op 20 augustus 1999 een asielaanvraag indiende.

De volgende tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (DVZ, CG) dienen te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de eerste actie van de taxichauffeurs plaatsvond in de lente van 1997. Deze actie zou voor het Gemeentehuis van Leninakan (nieuwe naam: Gumri) zijn georganiseerd (DVZ p. 13). Voor het Commissariaat-generaal sprak hij van een eerste actie in de herfst van 1996. Deze werd echter georganiseerd voor het provinciegebouw van Gumri (CG, p. 4 e.v.). Betrokkene spreekt voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook over een manifestatie voor het provinciegebouw die hij tien dagen na de eerste manifestatie situeert (DVZ, p. 13). Bij de besprekingen binnen het provinciegebouw zouden volgens betrokkenes verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken gouverneur Gomtyan aanwezig zijn geweest, die betrokkene nog van vroeger kende (DVZ, p. 13). Voor het Commissariaat-generaal zei betrokkene dat hij met drie personen sprak, onder andere de adjunct van de gouverneur en het provinciale hoofd van het verkeerswezen. Over de gouverneur zelf sprak betrokkene hier niet (CG, p. 5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken zei betrokkene ook dat er in 1997, alvorens te betogen, aan het parlement een bevestiging werd gevraagd waaruit bleek dat het te betalen geld een belasting betrof (DVZ, p. 13). Hier heeft betrokkene op het Commissariaat-generaal niet over gesproken. Pas in 1999, gaf betrokkene aan op het Commissariaat-generaal, zouden betrokkene en zijn vrienden tweemaal een

officiële demarche hebben gedaan om te weten of er een officiële belasting bestond (CG, p. 12-14).

Omtrent de afpersers zei betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het de politie en mannen in burger van de belastingdienst betrof die van de taxichauffeurs geld eisten en dat dit de aanleiding was van de manifestatie van lente 1997 (DVZ, p. 13). Voor het Commissariaat-generaal zei betrokkene dat het in eerste instantie vanaf 1996 ging om mannen die hij niet kende maar die een soort maffieuze groep vormden (CG, p. 3).

Naar aanleiding van betrokkenes aanhouding in 1998 zei betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij werd vrijgelaten uit de cel omdat er commotie was ontstaan rond de vermeende zelfmoord van een jongen die in werkelijkheid door de politie gebrutaliseerd werd tot hij aan zijn verwondingen overleed (DVZ, p. 14). Voor het Commissariaat-generaal zei hij dat hij in juli 1997 (nadat hij was aangehouden) uit de cel door de ontstane commotie ontsnapte (CG, p. 10), waar hij het voor de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet over heeft. Bovendien zei hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij alleen bij zijn laatste opsluiting, in augustus 1999, ontsnapte uit de gevangenis (DVZ, p. 15, vraag 44). Voor het Commissariaat-generaal zegt hij tweemaal te zijn ontsnapt, eenmaal in 1998 en de tweede maal in 1999 tijdens zijn laatste hechtenis.

Omwille van deze tegenstrijdigheden kan er bijgevolg geen verder geloof worden gehecht aan betrokkenes beweringen.

Betrokkene beschikte enkel over zijn rijbewijs. Dit document wijzigt niets aan bovenstaande beslissing.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

2.2. Overwegende dat een afschrift van het verzoekschrift door de griffie bij aangetekend schrijven ter kennisgeving werd verzonden aan de beide verwerende partijen op 10 april 2001 en door hen ontvangen op 12 april 2001; dat de door de eerste verwerende partij op 10 juli 2001 ingediende memorie van antwoord wegens laattijdigheid uit de debatten wordt geweerd;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze "exceptie";

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij er lijkt van uit te gaan dat door het laattijdig neerleggen van de memorie van antwoord van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de beide verwerende partijen nagelaten hebben verweer te voeren, en dat het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laattijdig het administratief dossier heeft neergelegd niet inhoudt dat de minister van binnenlandse zaken een dossier heeft neergelegd; dat zij in hoofddorde vraagt dat het inleidend verzoekschrift op grond van de daarin ontwikkelde motieven ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard; dat de verzoekende partij in ondergeschikte orde voorstelt aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen over de conformiteit van artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

Overwegende dat een eventueel gebrek aan verweer door het niet of laattijdig neerleggen van een memorie van antwoord of de laattijdige neerlegging van het administratief dossier niet tot gevolg heeft dat, in een inquisitoriale procedure, het beroep zonder meer ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard;

Overwegende dat er geen reden is om aan het Arbitragehof de door de verzoekende partij gesuggereerde prejudiciële vraag te stellen; dat dergelijke vraag, waarop het antwoord te dezen niet onmiddellijk nodig is voor de beslechting van het geschil, slechts de rechtspleging nodeloos zou vertragen; dat niet kan worden aangenomen dat de bijzondere Wetgever, door de invoeging van artikel 26, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, de partijen voor de Raad van State de mogelijkheid zou hebben willen verlenen, om met een louter dilatoir oogmerk en om de procedure nodeloos te "rekken", prejudiciële vragen aan het Arbitragehof te laten stellen, die enkel de rol van dat Hof nodeloos zouden belasten en de gerechtelijke achterstand bij de Raad van State zouden doen toenemen; dat de in dat artikel opgenomen, versterkte verplichting, voor onder meer de Raad van State, om prejudiciële vragen te stellen, ook al heeft het Arbitragehof reeds uitspraak gedaan over een vraag met hetzelfde voorwerp, moet worden bepaald in het licht van de ratio legis van dat artikel; dat de wetgever, enerzijds, het monopolie van het Arbitragehof inzake grondwettigheidstoetsing wou vrijwaren, door te vermijden dat rechtscolleges waarvan de beslissingen niet vatbaar zijn voor het aanwenden van enig rechtsmiddel, bij onduidelijkheid daarover, zelf de draagwijdte van de arresten van het Arbitragehof zouden bepalen en zich in de plaats zouden stellen van dat Hof, en anderzijds, het Arbitragehof de mogelijkheid wou bieden om zijn rechtspraak te wijzigen, aan te vullen of te nuanceren; dat in casu geen van die twee bekommernissen in het gedrang komt door de door verzoeker geformuleerde vraag niet te stellen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij drie middelen put uit het feit dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bijgestaan door een tolk Armeens-Frans, terwijl de procedure in het Nederlands diende te verlopen, zodat een tolk Armeens-Nederlands moest optreden; dat zij aldus artikel 51/4

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) geschonden acht, artikel 57 van de “taalwet”, evenals het motiveringsvereiste;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Armeens, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielpcedure in een andere taal dan het Nederlands werd gevoerd, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard; dat de verzoekende partij wel beweert, maar niet bewijst dat de tolk tijdens het verhoor haar verklaringen van het Armeens naar het Frans heeft vertaald; dat de verhoorverslagen in het Nederlands zijn opgesteld; dat de verzoekende partij noch beweert, noch aantoonst dat de ondervragende ambtenaar haar verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending inroept van artikel 57 van de “taalwet”; dat de verzoekende partij het waarschijnlijk heeft over de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende dat het taalgebruik in het kader van een asielpcedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat in een derde middel “de schending van het motiveringsvereiste” wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij een reeks verdrags-, grondwets- en wetbepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering; dat zij eens te meer de kwestie van de tolk ten berde brengt; dat zij stelt dat de “bestreden beslissing niet kan berusten op wettelijke motieven nu zijn (sic) gebaseerd is op een verhoor dat geacht wordt niet te zijn, door gebruik te maken van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en de taal van de procedure niet gebruikt heeft”;

Overwegende dat om de eerder uiteengezette redenen het derde middel, dat eveneens werd geput uit het optreden van de tolk, ongegrond is;

3.2. Overwegende dat in een vierde middel de schending wordt aangevoerd van “het motiveringsvereiste”; doordat, eerste onderdeel, de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met elkaar werden vergeleken, terwijl artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het dringend beroep een administratief beroep is en de zaak volledig opnieuw en individueel diende te worden behandeld en, tweede onderdeel, de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen de feitelijke elementen verkeerd heeft beoordeeld; dat de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te weerleggen of te verklaren;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaring vergelijkt met deze welke op het commissariaat-generaal werd afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt;

Overwegende dat de verzoekende partij er, wat de materiële motiveringsplicht betreft, niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, onjuist en kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de zaak te beoordelen, wat de taak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat zij wel beweert maar niet bewijst dat er vertaalmoeilijkheden zouden zijn geweest; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verklaringen van de verzoekende partij een niet onbelangrijk aantal tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft vastgesteld; dat deze opgesomd worden in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen feitelijk onjuist zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas afgeleid heeft dat de asielaanvraag bedrieglijk was;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat in een vijfde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet, doordat de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met elkaar werden vergeleken, terwijl het dringend beroep een administratief beroep is en de zaak volledig opnieuw en individueel diende te worden behandeld;

Overwegende dat uit de bespreking van het eerste onderdeel van het vierde middel blijkt dat ook dit middel moet worden verworpen;

3.4. Overwegende dat in een zesde middel (door de verzoekende partij aangeduid als het “zevende” middel) de schending wordt aangevoerd van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet omdat de beslissing niet werd genomen binnen de door deze wetsbepaling gestelde termijn van 30 dagen; dat de verzoekende partij letterlijk beweert: “dat voormeld artikel een dwingende termijn ingevoerd heeft en geen termijn invoert”; dat zij voorts, zonder verdere uitleg, verwijst naar een arrest nr. 73.717 van 18 mei 1998;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet wel gewag maakt van een termijn van 30 werkdagen om tot een beslissing te komen in het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch dat hieraan geen sanctie verbonden is; dat de genoemde termijn bijgevolg als een termijn van orde is te beschouwen; dat men zich trouwens de vraag kan stellen welk belang de verzoekende partij in casu heeft bij het invoeren van een eventuele schending van deze bepaling, aangezien zij, zolang er geen uitspraak is gedaan over haar dringend beroep, gerechtigd is op het grondgebied te verblijven; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien januari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.